

Prof. dr hab. Leszek Drozd
Uniwersytet Przyrodniczy
Wydział Biologii, Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki
Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie

Recenzja

Dorobku naukowego oraz osiągnięcia naukowego
dr. inż. Pawła Nasiadki adiunkta w Samodzielnym Zakładzie Zoologii Leśnej Wydziału
Leśnego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie

1. Podstawa formalna

Decyzja Centralnej Komisji do Spraw. Stopni i Tytułów z dnia 6 maja 2019 roku.
Zlecenie opracowania recenzji – Pismo Dziekana Wydziału Leśnego Szkoły Głównej
Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

2. Dane biograficzne i przebieg pracy zawodowej

Dr inż. Paweł Nasidka ukończył studia na Wydziale Leśnym Szkoły Głównej
Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie uzyskując w 1992 roku dyplom magistra inżyniera
leśnictwa wykonując pracę magisterską pt.: „Zimowa dieta sarny (*Capreolus capreolus* L.) w
Puszczy Boreckiej na podstawie tropień na śniegu” (promotor - prof. dr hab. Ryszard
Dzięciołowski). Stopień naukowy doktora nauk leśnych uzyskał na podstawie przedstawionej
rozprawy doktorskiej pt.: „Rozmieszczenie przestrzenne i nasilenie spalowania drzew w
młodnikach sosnowych (*Pinus sylvestris* L.) przez jeleniowate (*Cervidae*)” obronionej w
Instytucie Badawczym Leśnictwa w Warszawie w 1998 roku (promotor prof. dr hab.
Eleonora Szukiel).

Dr inż. Paweł Nasiadka w latach 1991 – 2003 pracował w Instytucie Badawczym
Leśnictwa w Zakładzie Łowiectwa początkowo jako laborant następnie technolog, asystent i
adiunkt. W latach 2001-2002 pełni obowiązki Kierownika Zakładu Łowiectwa, a w latach
2002-2003 Kierownik tego Zakładu. W latach 2003 – 2006 jest pracownikiem Zakład
Ekologii Lasu i Łowiectwa Instytutu Badawczego Leśnictwa pełniąc funkcję kierownik

Pracowni Łowiectwa. W latach 2007 – 2009 pracuje jako adiunkt w Zakładzie Zoologii Leśnej i Łowiectwa Katedry Ochrony Lasu na Wydziale Leśnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Od 2010 roku kieruje Samodzielnym Zakładem Zoologii Leśnej i Łowiectwa na tejże Uczelni.

3. Ogólna charakterystyka działalności naukowo-badawczej

Ogólny dorobek naukowy Habilitanta obejmuje 59 pozycji w tym 13 publikacji naukowych, które ukazały się w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports o łącznej punktacji 225 i IF 6,761 (w Sylwaniu 11 publikacji -15 pkt. i IF w zależności od roku wydania od 0,410 w 2015 roku do 0,481 w 2016 roku), 1 publikacja w Mammalian Biology - 30 pkt. i IF 1,443 oraz w Small Ruminant Research – 30 pkt. i IF 0,974), 2 monografie naukowe o łącznej punktacji 44, 21 pozycji publikacji, z których część ukazała się w „Sylwaniu” przed okresem uzyskania przez to czasopismo współczynnika wpływu impact factor (IF), prace IBL, Folia Forestalia Polonica, Journal of Wildlife Research oraz 6 publikacji w czasopismach z listy B o łącznej punktacji 31. Jest autorem i współautorem 23 opracowań popularno-naukowych.

Ogólnie dorobek Habilitant (bez osiągnięcia naukowego) to 300 pkt. i IF 6,761. Biorąc pod uwagę, że część wartościowego dorobku publikacyjnego pochodzi z okresu kiedy nie obowiązywał w Polsce wskaźnik cytowań należy uznać dorobek jako dość pokaźny.

Warto dodać, iż Habilitant brał czynny udział w projektach badawczych zlecanych przez Generalną Dyрекcję Lasów Państwowych takich jak:

- Wpływ zabiegów hodowlanych na rozmiar spałowania młodników sosny zwyczajnej (*Pinus sylvestris* L.) przez jeleniowate (*Cervidae*). Dokumentacja naukowa IBL. Warszawa 1997.
- Optymalizacja metod zabezpieczania upraw leśnych przed zwierzyną. Dokumentacja naukowa IBL. Warszawa 2004.
- Określenie zakresu tolerancji różnych gatunków drzew liściastych na zgryzanie powodowane przez roślinożerne ssaki. Dokumentacja naukowa IBL. Warszawa 2005.
- Badanie dynamiki liczebności i struktury populacji jeleniowatych w dziesięcioleciu 1996 - 2006 oraz opracowanie metodyki bieżących rocznych planów ich pozyskania. Dokumentacja naukowa IBL. Warszawa 2006.

- Liczebność i rozmieszczenie populacji łosia (*Alces alces*) przed i po wprowadzeniu czasowego zakazu łowieckiego użytkowania tego gatunku w Polsce. Dokumentacja naukowa IBL. Warszawa 2008.
- Dieta dzika (*Sus strofa* L) zasiedlającego lasy nadleśnictw: Smardzewice, Spała i Opoczno ze szczególnym uwzględnieniem sezonowej zmienności udziału w niej roślin i owadów leśnych oraz roślin uprawnych. Dokumentacja naukowa IBL. Warszawa 2012.
- Porównanie efektywności różnych sposobów wsiedleń kuropatwy szarej (*Perdix perdix*) ze wskazaniem zasadności adaptacji kuropatw do warunków naturalnych w wolierze adaptacyjnej „Perdix” na terenie Nadleśnictwa Łochów. Dokumentacja naukowa IBL. Warszawa 2014.

3.1 Osiągnięcie naukowe

Zgodnie z obowiązującą ustawą z 2003 roku (nowelizacja w 2017 roku) oraz rozporządzeniem MNiSW z 2011 roku podstawą do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego jest osiągnięcie naukowe. Habilitant przedstawił je w postaci monografii pt. „Skład pożywienia i zwyczaje pokarmowe dzików zasiedlających zagospodarowane lasy Puszczy Nadpilickiej w Polsce Centralnej”. wydanej przez Wydawnictwo Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Przedstawiona mi do oceny monografia pod ww. tytułem jest efektem kilkuletnich badań nad zwyczajami pokarmowymi dzików bytujących w rozległym i zwartym kompleksie lasów zagospodarowanych zarówno pod kątem użytkowania zasobów leśnych w myśl zasady wykorzystania ich w sposób zrównoważony, ochrony ekosystemów, oraz w warunkach wzorowo prowadzonej gospodarki łowieckiej w ośrodkach hodowli zwierzyny Lasów Państwowych.

Celami podjętych przez Habilitanta badań było określenie florystycznego i faunistycznego składu pożywienia dzików zasiedlających rozległe lasy wzdłuż Pilicy w centralnej Polsce. Szczególną uwagę zwrócono na znaczenie roślin uprawnych w składzie pożywienia dzików, zarówno tych występujących na polach rolniczych jak i powszechnie dostępnych na łąkach. W badaniach wykorzystano standardowe metody służące zarówno wyodrębnieniu grup i frakcji pokarmowych (próbki zawartości żołądków płukano na sitach 2 i 3 mm), jak i do analizy i opisu uzyskanego materiału empirycznego.

Skład pożywienia dzików zbadano dla ośmiu pór fenologicznych: spódzima (2 luty - 1 marzec), przedwiośnia (2 marzec - 14 kwiecień), wiosny wczesnej (15 kwiecień - 16 maj),

wiosny pełnej (17 maj - 25 czerwiec), lata (26 czerwiec - 22 sierpień), jesieni wczesnej (23 sierpień - 15 października), jesieni pełnej (16 października - 30 listopada) i zimy (31 listopada - 1 luty). W analizach wykorzystano wskaźniki: współczynniki częstotliwości, indeks ważności i proporcjonalny udział suchej masy frakcji w badanej próbce. Formułą Schoenera określono stopień zachodzenia nisz pokarmowych pomiędzy poszczególnymi sezonami fenologicznymi. Zbadano także szerokości nisz pokarmowych w poszczególnych porach fenologicznych (indeks Lewinsa), a do oceny różnorodności pokarmowej diety dzików w kolejnych porach wykorzystano formułę Shannona-Weinera.

Uzyskane wyniki wskazują, że dziki praktycznie przez cały rok chętnie korzysta zarówno z roślinności zielnej znajdującej się w lesie, jak i na otaczających lasy polach. Podstawą diety dzików są nadziemne części roślin zielnych (ziół, traw), różnego rodzaju karma wyklada na myśliwskich nęciskach, a w okresie jesiennym owoce i nasiona drzew.

Dominacja kukurydzy, jako podstawowego składnika pożywienia dzików ulega zmniejszeniu tylko w stosunkowo krótkim czasie, gdy w środowisku pojawiają się żołędzie, przede wszystkim w latach nasiennych dębów, oraz owoce jabłoni czy grusz - gatunków wciąż często spotykanych w środowiskach agrarnych w Polsce centralnej. Stwierdzono, że w pewnych porach roku dziki praktycznie zaprzestają korzystania z pokarmu znajdującego się w wierzchnich warstwach gleby. Udział w ich diecie: korzeni, kłączy, bulw, rozłóg itp. jest w okresie pełnej wiosny i lata niemalże marginalny.

Habilitant stwierdza, że różnorodność składu pożywienia dzików oraz szerokość nisz pokarmowych nie ulega istotnym zmianom wraz ze zmianami pór fenologicznych. Podobieństwo diety pomiędzy następującymi po sobie porami fenologicznymi było bardzo duże i kształtowało się na poziomie około 60%. Największe różnice w diecie dzików miały miejsce pomiędzy pierwszą połową roku (wczesna wiosna i pełna wiosna), a jesienią po zakończeniu sezonu wegetacji.

W okresie wiosennym podstawą pożywienia dzików były części nadziemne roślin, w tym był znaczny udział traw pochodzących z przyleśnych lub śródleśnych łąk oraz kukurydza podawana zwierzyńce w punktach dokarmiania. Wraz z nadejściem pełni sezonu wegetacyjnego w okresie lata dziki praktycznie zaprzestały buchtowania i poszukiwania podziemnych części roślin. W okresie jesiennym w dalszym ciągu jedną z najważniejszych frakcji pokarmowych była wspomniana wcześniej kukurydza (pochodząca zarówno z nęcisk jak i pól uprawnych) oraz żołędzie, nasiona buka i owoce, takie jak jabłka i gruszki.

Jeśli chodzi o pokarm pochodzenia zwierzęcego, to był on reprezentowany przez stosunkowo szeroką gamę taksonów. Dzik, bowiem może być zarówno drapieżnikiem jak i

padlinożercą, lecz niemożliwe jest jednoznaczne wyznaczenie granicy pomiędzy tymi dwoma funkcjami, które pełni w ekosystemie. Fauna w składzie pożywienia dzików była reprezentowana stosunkowo w szerokim zakresie, począwszy od bezkręgowców, ze zdecydowanie największą grupą owadów, a na kręgowcach m.in. dużych ssakach kończąc. W przypadku najliczniej stwierdzonych szczątków owadzych, a mianowicie pędraków chrabąszcza majowego i imago biegaczowatych nie można wykluczyć, że dzik pełni rolę drapieżnika. Owady te nie były jednak zjadane z taką samą intensywnością przez cały rok. Ich frekwencja jak i liczba fragmentów stwierdzonych w badanych próbach treści żołądków była proporcjonalna do występowania i dostępności pędraków i biegaczowatych w środowisku. Fragmenty płazów, gadów, ptaków, drobnych ssaków (gryzoni), a także sporadyczne przypadki znajdowanych w próbkach zawartości żołądków szczątki: zająca, sarny, lisa i patrochy dzików skłaniają do sformułowania tezy, iż zwierzęta te (prawdopodobnie ich padlina) były znajdowane przypadkowo i jej zjadanie jest konsekwencją padlinożerności dzików. Oczywiście nie można wykluczyć możliwości zabicia przez dziki piskląt czy osobników młodych spośród większych kręgowców. Uzyskane w niniejszych badaniach wyniki nie umożliwiają w tej kwestii na jednoznacznej odpowiedzi.

Nie stwierdzono istotnych różnic w składzie pożywienia samców i samic, a także pomiędzy klasami wiekowymi dzików. Zarówno w przypadku klas wiekowych jak i płci dominującymi frakcjami pożywienia były: kukurydza, części nadziemne roślin zielnych i traw w okresie pierwszej połowy roku, oraz kukurydza i inna karma wykładana na nęciskach oraz żołędzie bukiew i owoce w okresie jesienno- zimowym.

Uzyskane w badaniach Habilitanta wyniki nad składem pożywienia dzików w Polsce centralnej pozwalają stwierdzić, że współcześnie dziki w pełni korzystają z dwóch odmiennych typów krajobrazów. Pierwszy z nich obejmuje środowiska leśne, które można uznać jako środowisko bliższe dzikom drugie to środowiska rolnicze. Pierwsze zapewnia dzikom osłonę i ograniczone zasoby pokarmu przez cały rok drugie zdecydowanie bardzo obfita baza pokarmowa, która stwarza doskonałe warunki do rozwoju dziczej populacji.

3.2. Ocena pozostałego dorobku naukowo-badawczego (istotna aktywność naukowa)

W początkowym okresie działalności naukowej Habilitant zajmował się zagadnieniem interakcje las – zwierzyzna w aspekcie szkód powodowanych przez jeleniowate i metody ich ograniczania. Interującym poligonem w tym obszarze badań okazał się teren kłęski

ekologicznej, która miała miejsce w Sudetach w latach 90. Radykalnie przekształcone ekosystemy, próby podejmowane przez praktyków w celu odtworzenia środowisk leśnych oraz stosunkowo wysokie stany liczebne jeleniowatych (głównie jelenia) tworzyły bardzo czytelny obraz niewielkiej skuteczności jednostronnych działań ratunkowych (odnawiania lasu). Znalazło to wyraz między innymi w badaniach nad skalą szkód powodowanych przez jeleniowate na nowo zakładanych uprawach w różnych partiach gór. Efektem badań, kierowanych w tym czasie przez prof. Eleonorę Szukiel, były zalecenia w zakresie, zarówno metod ochrony drzew przed roślinożercami, jak również w kwestii zasad prowadzenia gospodarki łowieckiej na tym terenie.

Problematyka negatywnego wpływu kopytnych na lasy zagospodarowane, która w latach 90. dominowała w badaniach Zakładu Łowiectwa IBL znalazła odzwierciedlenie nie tylko w badaniach sudeckich. Dotyczyły przede wszystkim wypracowania odpowiednich, a więc skutecznych i przyjaznych środowisku metod ochrony lasu przed zwierzyną. Należały do nich przede wszystkim repelenty, a więc element tak zwanej chemicznej ochrony lasu przed zwierzyną

Z początkiem lat 2000 Habilitant bierze udział w badaniach nad wpływem zgryzania na rozwój uszkodzonych sadzonek drzew gatunków liściastych. Wyniki tych prac, w początkowym etapie, potwierdzały iż niezabezpieczone odnowienia znajdujące się pod silną presją roślinożerców nie gwarantują wyprowadzenia z nich drzewostanów. Obserwacje prowadzone na terenie Nadleśnictwa Płock pokazały, że już po pierwszym roku od założenia upraw niektóre gatunki, np. dęby lub klony były tak silnie uszkodzone, że nie rokowały nie tylko minimalnej jakości hodowlanej odnowień, ale stwarzały wątpliwość co do ich dalszego fizycznego istnienia. Wyniki te w dosyć jednoznaczny sposób uwiarykowują konieczność stosowania zabiegów ochronnych, nawet w warunkach tak zwanego zrównoważonego zarządzania zasobami leśnymi, w tym także w warunkach utrzymania populacji dużych roślinożerców na niskim poziomie.

Pięcioletni eksperyment w Nadleśnictwie Ostrów Mazowiecka, który polegał na kilkuletnim, imitującym zgryzanie, uszkodzaniu sadzonek zarówno w okresie letnim jak i zimowym pozwolił stwierdzić, że nawet silne zgryzanie w okresie zimowym i letnim nie miało wpływu na śmiertelność sadzonek. Po zaprzestaniu "eksperymentalnego zgryzania", i po zastosowaniu skutecznej metody ich ochrony przed zwierzyną już w pierwszym sezonie wegetacyjnym po odstawieniu od uszkodzania drzew wykształcały one długie, silne pędy i, co się okazało po kilku latach, wkrótce przybierały formy i pokrój właściwe dla drzewek

niezgryzanych. Nawet silne, ale krótkotrwałe (1, 2 lata) uszkodzenia pozostaną bez śladu, gdy odpowiednim czasie będą podjęte działania ochronne.

Wyniki badań w zakresie szkód od zwierzyny w lasach i metod ich ograniczania zostały wykorzystane, między innymi, w Instrukcji Ochrony Lasu, czy zaleceń w zakresie, tzw. pojemności wyżywieniowych lasów zagospodarowanych.

Kolejnym polem istotnej działalności naukowej Habilitanta były badania nad zmianami zasięgu występowania łośia w Polsce i ich konsekwencje dla gospodarki leśnej oraz dalsze perspektywy zarządzania populacjami tego gatunku. Badania nad ekspansją populacji łośia w Polsce w latach 90. i na początku lat 2000. były bardzo ważne. Wynikało to z jednej strony z niezwykle i ciekawego zjawiska ekspansji terytorialnej jednego z największych dzikich ssaków Europy, a z drugiej, z powodów praktycznych, głównie ze względu na rosnące szkody w lasach i coraz liczniejsze przypadki kolizji z udziałem łośi w gęsto zaludnionych terenach.

Tematyka badań wynikała z dwóch projektów badawczych zleconych przez Generalną Dyрекcję Lasów Państwowych. Pierwszy projekt dotyczył tempa i skali przestrzennej ekspansji łośia w Polsce. Przy jego realizacji posługiwano się metodą ankietową, a pytania dotyczące liczby obserwowanych łośi, ich obecności w okresie letnim bądź zimowym, oraz szkód, które one powodowały w uprawach i młodnikach kierowano do wszystkich nadleśnictw w Polsce. Wyniki tych badań pokazały jak bardzo dynamicznie przebiegało wówczas zjawisko zasiedlania nowych terenów przez łośie. Łoś w tamtym okresie przemieszczał się wzdłuż trzech dosyć wyraźnych pasów ciągnących się ze wschodu na zachód kraju. Pierwszy pas, północny obejmował tereny: Suwalszczyzny, Mazur, Warmii a, po zachodniej stronie Wisły całego pasa lasów pomorskich. Drugi równie wyraźny pas migracji łośi w Polsce to niemalże podgórskie rejony kraju. Trzecim pasem okazał się prawie bezleśny obszar Polski Środkowej. Tempo ekspansji było wówczas bardzo duże.

Gospodarka łowiecka to trzeci obszar zainteresowań badawczych Habilitanta. Ocena liczebności zwierząt łownych, a zwłaszcza dużych roślinożerców, przez wiele lat uznawana była za kwestię kluczową zarówno z punktu widzenia właściwego kontrolowania i kształtowania struktury populacji. Prace badawcze realizowane były w ramach dwóch dużych projektów na potrzeby lasów państwowych, przy założeniu, że znajdą także zastosowanie na terenach dzierzawionych przez koła łowieckie. Wyniki prowadzonych badań wykazały, że pędzenia próbne mogą być miarodajną metodą oceny liczebności tylko w przypadku saren, które w sposób równomierny i przy niewielkich liczebnie rudlach zasiedlają zwarte kompleksy leśne. Podstawowym powodem niedoskonałości pędzeń próbnych w przypadku

jeleni i danieli, jest prawdopodobnie to, że w okresie wczesnej wiosny bytują one jeszcze w dużych ugrupowaniach. Kwestią przypadku może być, zatem, to czy jedna lub kilka takich grup znajdzie się akurat na powierzchni miotu/miotów, a to natomiast w zdecydowany sposób przekłada się na ostateczny wynik inwentaryzacji.

Należy podkreślić, że zainteresowania badawcze Habilitanta charakteryzują się dużym znaczeniem zarówno poznawczym jak i praktycznym.

4. Działalność dydaktyczno-organizacyjna

Habilitant należy do osób aktywnych organizacyjnie i dydaktycznie. Prowadzi zajęcia dydaktyczne na z przedmiotu „Gospodarka Łowiecka” na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych Wydziału Leśnego SGGW. Współprowadzi zajęcia z przedmiotów międzykatedralnych Wydziału Leśnego - „Biologia lasu” i „Ochrona ekosystemów leśnych”. Do 2018 roku prowadził zajęcia w języku angielskim „Sustainable forestry” dla studentów Wydziału Leśnego. Prowadzi i współprowadzi zajęcia specjalizacyjne dla dyplomantów Samodzielnego Zakładu Zoologii Leśnej i Łowiectwa pierwszego i drugiego stopnia studiów na Wydziale Leśnym SGGW. Prowadzi zajęcia fakultatywne dla studentów Wydziału Leśnego SGGW z „Ekologia ssaków kopytnych”, „Metody oceny liczebności kręgowców”, „Podstawy prawa łowieckiego”, „Łowiectwo w Europie”. Dla studentów kierunku Turystyka i Rekreacja na Wydziale Nauk Ekonomicznych SGGW prowadzi zajęcia z przedmiotu „Podstawy łowiectwa”.

Prowadził wykłady na temat diety dzików oraz czynnej ochrony kuropatwy na studiach podyplomowych. W 2014 roku zajęcia z przedmiotu „Gospodarka łowiecka i ochrona zwierzyny” na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu. W 2016 roku zajęcia z zagadnień „Administrowanie ryzykiem i zarządzanie szkodami łowieckimi we „Wszechniczy Polskiej Szkoły Wyższej w Warszawie. W latach 2017 i 2018 „Gospodarka łowiecka i ochrona zwierzyny” na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu.

Bierze udział w seminariach i szkoleniach:

- The history and range expansion of moose in Poland and control damage in forest. (seminarium podczas wyjazdu konsultacyjnego). Finlandia. Game and Fisheries Research Institute. Ahvenjarvi. 10.XI.1993 r.
- Metody i techniki inwentaryzacji zwierzyny - stosowanie w praktyce (I). Seminarium SITLiD. Warszawa. 27.I.1993 r.

- Metody i techniki inwentaryzacji zwierzyny - analiza wyników (II). Seminarium. SITLiD. Miedzeszyn 28.I.1993 r.
- Gospodarowanie populacjami jeleniowatych. Sporządzanie planów hodowlano - łowieckich. Narada łowiecka RDLP Białystok. Malinówka. 21.XII.1993 r.
- Metody inwentaryzacji zwierzyny i gospodarowania łowieckimi populacjami. Narada łowiecka RDLP Katowice. Kobiór. 13.IV.1994 r.
- Metody i techniki inwentaryzacji zwierzyny. Seminarium IBL Warszawa. 12.I.1995 r.
- 2001. Dobór metod ochrony lasu przed zwierzyną w warunkach ekologizacji gospodarki leśnej. Narada łowiecka SITLiD, Janów Lubelski. 13-15.XI.2001 r.
- Nowe kierunki zabezpieczania drzewostanów przed szkodami o zwierzyny. Szkolenie SITLiD. Janów Lubelski 18-20.06.2002 r.
- Uwarunkowania prowadzenia gospodarki łowieckiej w lasach. Seminarium SITLiD. Jedlnia. 14 - 15.I.2003 r.
- Problemy ograniczania szkód od zwierzyny na terenach leśnych. Narada hodowlano-ochronna RDLP Białystok. Malinówka. 12.04.2010 r.
- Charakterystyka zgryzania i spalowania drzewek oraz wnioski dla praktyki. Seminarium PTL-RDLP Gdańsk. 25.05.2015 r.
- Ocena liczebności dzików w październiku 2016 r - jak polityka wpływa na łowiectwo i rolnictwo ? Wszechnica Łowiecka IBL Sękocin Stary. 1.03.2017 r.

Habilitant jest promotorem wielu prac dyplomowych. Od rozpoczęcia pracy na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie we wrześniu 2007 r. wypromował 175 inżynierów i magistrów leśnictwa, na co się składa 48 prac dyplomowych na studiach stacjonarnych i 56 prac dyplomowych na studiach niestacjonarnych I^o Wydziału Leśnego oraz 24 prace dyplomowe na studiach stacjonarnych i 47 prac dyplomowych na studiach niestacjonarnych II° Wydziału Leśnego. Był recenzentem 42 prac dyplomowych na Wydziale Leśnym SGGW.

Sprawuje opiekę naukową nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego. Od 20.09 2016 r. decyzją Rady Naukowej Wydziału Leśnego SGGW pełni funkcję promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr inż. Magdaleny Nawrockiej pt.: „Analiza stanu populacji kuropatwy szarej wsiedlanej na terenie Nadleśnictwa Łochów z wykorzystaniem technologii telemetrycznej.”, której promotorem jest dr hab. Robert Kamieniarz z Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

Habilitant odbył staże zagraniczne w Finnish Forest Research Institute, Helsinki, Finlandia. 1993. Krótkoterminowy (5 dni, opiekun stażu dr Risto Heikilla) wyjazd konsultacyjny w zakresie szkód powodowanych przez łosie w drzewostanach sosnowych oraz Kaunas Agriculture Academy, Kowno, Litwa. kwiecień 1996. Krótkoterminowy (5 dni, opiekun stażu prof. Vytautas Padaiga) wyjazd konsultacyjny w zakresie metod inwentaryzacji jeleniowatych metodą pellet group.

Wykonał 2 ekspertyzy na zamówienie Fabryki Farb i Lakierów POLIFARB-PILAWA S.A. - Zbadanie skuteczności działania środka ochrony roślin EMOL Plus BTX LA i na zlecenie Zarządu Województwa Mazowieckiego Raport z ewaluacji programu odbudowy populacji zwierzyny drobnej w województwie mazowieckim.

Recenzował prace do Sylwana - 27 recenzji, Folia Forestalia Polonica ser. A, 1 recenzja i Studia i Materiały Centrum Edukacji Przyrodniczo-Leśnej - 1 recenzja.

Podsumowanie

Dr inż. Paweł Nasiadka jest dojrzałym i niezwykle aktywnym nauczycielem akademickim, potrafi umiejętnie łączyć nauczanie z nauką, dobrze prowadzić dydaktykę i jednocześnie organizować badania i publikować prace naukowe. Podjęta przez niego problematyka mieści się w ważnych obszarach nauk leśnych. Liczba wszystkich publikacji naukowo-badawczych i popularno-naukowych wynosi 59 wartość według MNiSW – 225, a suma IF = 6,761. Nie są to wskaźniki zbyt wysokie, ale generalnie należy je uznać pod względem bibliometrycznym za dorobek wystarczający przy ubieganiu się o stopień doktora habilitowanego (szczególnie gdy część wartościowego dorobku habilitanta obejmuje okres nie objęty analizą danych bibliograficznych publikacji). Pozytywnie należy również ocenić obszar Jego działalności dydaktycznej i organizacyjnej. Świadczy o dużej pracowitości i szerokim kontaktom z praktyką łowiecką. Również działania Habilitanta mające na celu uprzystępnienie wyników badań naukowych oraz przedstawienie problemów nauki szerokiemu odbiorcy są godne podkreślenia. Popularyzacja wiedzy stanowi niezwykle istotny obszar działań, który winien znaleźć się w szerszym polu zainteresowań badaczy. Wdrażanie wyników badań do działalności praktycznej, działania podejmowane w obszarze doradztwa jest cennym elementem szeroko pojętej działalności naukowej.

W zakończeniu oświadczam, że osiągnięcia naukowe i pozostały dorobek naukowy i organizacyjny dr. inż. Pawła nasiadki spełnia kryteria określone w art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 14. marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w

zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789) oraz rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1. września 2011 roku w sprawie kryteriów osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Wnoszę więc do Wysokiej Komisji o dopuszczenia dr. inż. Pawła Nasiadkę do dalszych etapów postępowania kwalifikacyjnego przy ubieganiu się o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk leśnych w dyscyplinie leśnictwo.

Lublin, dnia 4. czerwca 2019 roku

A handwritten signature in blue ink, consisting of stylized, overlapping loops and strokes, positioned to the right of the date.